

[Finansministeren.]

kunne forelægge flerårige budgetter for hele den offentlige sektor for folketinget som grundlag for beslutninger om skatteudskrivningen i 1975. En foreløbig retningslinje for den samlede offentlige sektor i det kommende år må formentlig blive uændrede investeringsudgifter målt i faste priser og en vækst i driftsudgifterne på kun nogle få procent.

For boligbyggeriet vil det vel blive nødvendigt at undgå en ny bølge af igangsættelser. Vi har efterhånden rig erfaring for, at de stærke udsving i påbegyndelserne af nyt boligbyggeri skaber utryghed både hos de ansatte og hos virksomheder i bygge- og anlægssektoren, og de gør sig stærkt gældende på baggrund af prioriteringsvilkårene og dermed i leje- eller renteudgiften for de pågældende familier. Det er vigtigt, at vi skaber baggrund for en stabil boligrytme både af hensyn til dem, der er beskæftiget i boligsektoren, og af hensyn til en begrænsning af det totale boligbyggeri. Jeg vil skønne, at 40.000-45.000 boliger er det, som kan forsvares, selv om vi skal have løst vores betalingsbalanceforhold, og det er vel også det, der vil være nødvendigt.

Som nævnt dækker de offentlige udgifter og boligbyggeriet ca. 1/3 af den indenlandske efterspørgsel og de private erhvervsinvesteringer omkring 1/6. Det er regeringens opfattelse, at der ikke må lægges hindringer i vejen for disse investeringer, der medvirker til at fremme danske virksomheders konkurrenceevne og skaber nye arbejdspladser.

Vi så naturligvis helst, at erhvervenes kreditbehov kunne tilgodeses gennem en omfattende lempelse af kreditpolitikken. Vi må nok erkende, at som hele situationen ligger, vil det ikke være muligt, eller jeg skulle måske sige forsvarligt, på nuværende tidspunkt at gennemføre en sådan omfattende lettelse. Vi har vel også visse erfaringer for, at hvis man gennemfører en sådan lettelse, kan det medføre, at en del af disse nye kreditmuligheder bruges til forbrugskredit og derfor vil virke uheldigt i forhold til den øjeblikkelige økonomiske situation.

Den sidste halvdel af den indenlandske efterspørgsel er det private forbrug. Også her bliver det nødvendigt at sætte beskedne målsætninger for de kommende år. Den reelle købekraft må kun gå i vejret med nogle

få procent om året. Det betyder igen, at hvis pengeindkomsterne bliver ved med at stige hurtigt, vil priserne følge efter, men så vil også skatterne sættes hurtigt i vejret, og her vender vi tilbage til den anskuelsesundersøgelse, som jeg nævnte til at begynde med at jeg ville kommentere lidt nærmere.

Vi har efter lønforhøjelserne her i marts set avisartikler, der beskriver det, som næsten alle lønmodtagere vil opleve i disse måneder: pengeindkomsterne går i vejret med betydelige beløb, men når skatten er trukket og prisstigningerne har taget deres, er der meget lidt tilbage til den enkelte lønmodtager. En sådan situation virker naturligvis som et irritationsmoment for den enkelte lønmodtager, men det alvorligste ved denne hurtige opgang af pengeindkomsterne er, at den kan være medvirkende til, at der skabes arbejdsløshed.

I de foregående år er omkostningsniveauet gået hurtigere i vejret herhjemme end i de lande, vi skal konkurrere med, og denne udvikling synes at ville fortsætte i 1974. Det er mere alvorligt, når en sådan hurtig omkostningsstigning finder sted indenlands på et tidspunkt, hvor der er en vis afdæmpning i efterspørgselspresset på de udenlandske markeder, og hvor det derfor er mere nødvendigt, at vi er tilstrækkelig konkurrencedygtige.

Der blev fra hr. Brusvangs og også fra anden side nævnt nogle skatteproblemer, og jeg synes, det er rigtigt at omtale dem i forbindelse med disse spørgsmål. Det ville være ønskeligt at få gennemført en skattereform, det ville være ønskeligt at få gennemført en større privat opsparing her i landet. Jeg kan kun sige, at vi fra regeringens side fuldt og helt deler disse ønsker, og at vi netop med hensyn til skattereform er gået i gang med et arbejde for at finde frem til en mere hensigtsmæssig beskatning af indtægterne.

I de kommende måneder skal regering og folketing træffe beslutning i økonomisk-politiske spørgsmål, der binder udviklingen gennem resten af 1974 og ind i de følgende år. Det er nødvendigt, at vi ved enhver af disse beslutninger gør os klart, om vi fremmer tilpasningsprocesserne tilstrækkeligt, om vi er forsigtige nok med vore beslutninger om fremtidige forøgelse af den indenlandske efterspørgsel. Jeg nævner dette, for der er vel grund til at understrege, at i den